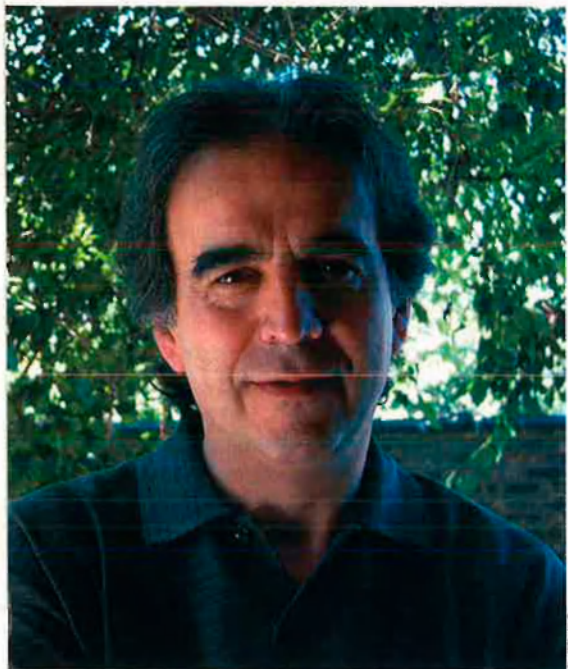

“No crec que la reforma de l'Estatut es bloquegi”

Joan Subirats és catedràtic de Ciències Polítiques de la Universitat Autònoma de Barcelona i director de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques.

—Si els acords sobre l'Estatut fracassaren, veu més probable la convocatòria d'eleccions anticipades o la creació d'un govern en minoria?

—No crec en la hipòtesi que la reforma de l'Estatut no avanci. Almenys a Catalunya. No crec que sigui possible per al Govern actual, per al tripartit, assumir els costos que implica que, després d'un any i mig de negociacions, no s'arribi a cap acord. I això també li passa a CiU. Una altra cosa és que després, al debat a les Corts, hi hagi molta tensió entre els socis, i això pugui desembocar en una crisi de Govern. Però no veig que sigui possible el bloqueig de la reforma de l'Estatut.

—Creu que el PSC podria governar en minoria?

—També ho veig molt difícil, ja que la composició numèrica del Parlament ho fa molt complicat. No es podrien

aprovar lleis ni pressupostos i, constantment s'haurien d'estar negociant unes lleis amb uns partits i d'altres lleis amb uns altres, tot pactant en alguns casos l'abstenció d'ERC.

—Podrien presentar una moció de censura?

—No veig la possibilitat d'una moció de censura constructiva. Amb la nostra normativa, no hi pot haver-hi una moció de censura negativa, sinó que ha de ser constructiva, ha d'haver una proposta de candidat. Això necessitaria una majoria alternativa. Quines majories alternatives hi ha? El PSC amb CiU o CiU amb ERC. En el primer cas, això implicaria que Maragall continuaria sent president amb el suport de CiU, la qual cosa sembla molt improbable. I a l'inrevés és totalment impensable

També veig improbable que CiU doni suport a ERC, perquè, en un clima d'instabilitat, a CiU li interessaria més que es convoquin eleccions anticipades. En la hipòtesi —que ja he dit, de bon començament, que descarto— de no arribar a acords sobre l'Estatut, s'obriria un període d'instabilitat que portaria a la convocatòria d'eleccions.

—Imaginem que es convoquen eleccions. Com reaccionarien els electors davant unes eleccions anticipades que es plantegen perquè els partits no han complert les seves promeses?

—Fatal. La situació actual és lamentable. Per això no veig possible que no s'arribi a un acord. Això faria riure. Ara diuen que els hi manca temps. Però si la primera reunió es va celebrar el febrer

“Maragall està més preocupat per la seva posició institucional i Montilla ho està més pel seu partit”

del 2004! Com es poden presentar davant de l'electorat i explicar que no arriben a cap acord per qüestions difícils d'explicar, que no acaba d'entendre ningú. Per això insisteixo que arribaran a un acord.

—Un dels punts sobre els quals no s'arriba a cap acord són els drets històrics. Són importants?

—Sí que són importants si ens posem a analitzar el contingut. L'excepcionalitat de bascos i navarresos es basa en drets històrics i això els dona un carta de naturalesa diferent. La seva asimetria es basa en aquests drets. Per això les forces nacionalistes catalanes volen els drets històrics, perquè són un punt que no és fotocopiabla per qualsevol autonomia. I també està en joc el reconeixement de la diferència. Els drets històrics sancionen de manera definitiva drets de diferencials. Els nostres són, bàsicament, el dret civil i la llengua. Però anar més lluny és artificial. Per tant, cal trobar un equilibri: els esmentats drets històrics haurien de ser acceptats com a fonamentals, però no es pot anar molt més enllà dels temes de llengua i dret civil.

Aquí és on hi ha la no-sintonia entre la posició de Maragall —i el seu famós decàleg— i la de José Montilla. Maragall està més preocupat per la seva posició institucional i Montilla ho està més pel seu partit i per la manera com es rebrà a Espanya l'aprovació dels drets històrics.

—Hi hauria més abstenció en unes eleccions anticipades?

—Sí, sens dubte. Hi hauria un càstig a la classe política catalana.

—Castigarien algun partit en especial?

—Això és més difícil de dir. Caldria saber com quedaria la foto final i qui quedaria retratat com el culpable. Però no es pot predir. Cal preguntar-se qui seria el dolent i amb quins arguments hauria rebutjat la reforma de l'Estatut. Mirem el cas de CiU, per exemple. És una formació que podria preferir que no surti l'Estatut, ja que ells han estat governant molt de temps i no ho han aconseguit. Però, com ho explicaran? Diran que és pitjor que el que teníem? Això és impossible. És un canvi a favor evident. No acabo de veure que pugui passar.

À. Milian